

"Ratzu-V'Shu" - Connection and Commitment

Parashas Acharei Mos-Kedoshim

1 Vay. kra - ch. 16
 1 **H**ASHEM spoke to Moses after the death of Aaron's two sons, when they approached before HASHEM, and they died. 2 And HASHEM said to Moses: Speak to Aaron, your brother — he shall not come at all times into the Sanctuary, within the Curtain, in front of the Cover that is upon the Ark, so that he should not die; for in a cloud will I appear upon the Ark-cover. 3 With this shall Aaron come into the Sanctuary: with a young bull for a sin-offering and a ram for an elevation-offering.

2 הכה"ג להכנס ולעמוד לפני ה', ואפשר שזה נכלל בזוונת הפסוק "בזאת יבא אהרן" היינו צהכה של נדב ואזיהוא.
 3 ובוזה מוננים דברי הארז"ל כי מה שאמר הכה"ג ציוה"כ אנה השם, א"י"א ר"מ א"ליהו נ"דב א"ציהוא, כי הכה"ג נכנס לפני ולפנים בזכות וזכותם של נדב ואזיהוא.

4 Vayikra - ch. 19
 1 God spoke to Moses, telling him to 2 speak to the entire Israelite community and say to them:
 You must be holy, since I am God your Lord [and] I am holy.
 3 Every person must respect* his mother and father, and keep My Sabbaths.* I am God your Lord.

6 How was the Mishnah (Oral Law) imparted? Moses learnt from the Almighty Himself. Aaron then entered and Moses recited the lesson for him. Aaron withdrew and sat on Moses' left. His sons entered and Moses recited the lesson for them. They withdrew, Eleazar sitting on Moses' right, and Ithamar on Aaron's left. The Elders entered and Moses recited the lesson for them. They withdrew and seated themselves at the side. Then all the people entered and Moses recited the lesson for them. In this way the people heard it once, the elders twice, Aaron's sons thrice and Aaron four times.*
 (Rashi on Ex. 34. 32)

5 למד שנאמר: משה זו בהקול. מפני שרוב עמי תורה תלמים בה.

... teaching us that this chapter was delivered in full assembly, since most of the fundamental rulings of the Torah are derived therefrom.

7 In The Garden of the Torah - Eli R. Tager
 They came close to a sublime light with holy love, and died because of it. This is the mystic secret of "[G-d's] kiss" through which the righteous die. Their death was equivalent to the death of the righteous, [but] there was one distinction: It is the kiss which approaches the righteous, while in their instance, it was they who approached it... Although they understood that they would die, they did not hold back from coming close, and clinging [to G-d] in a sweet [bond] of love... to the extent that their souls departed.

9 It is written in the Pirkei Avot,⁶ "Against your will you live." Set against the desire of the soul to rise beyond the world, is its task of creating a dwelling-place for G-d within the world.⁷ Nadab and Abihu achieved the ecstasy but not the return. This was their sin and the reason for their death. They "drew near to the L-rd and they died." They let their spiritual passion override their this-worldly task. They went beyond the world and beyond life itself.
 This act lies at the heart of each of the four faults which the Midrash ascribes to them.

8 Torah Staves - R. Sacks
 There is a Chassidic explanation⁴ that Aaron's two sons did not "sin" literally. Their "sin" was to allow their desire to cleave to G-d to mount to such an intensity that they died. Their bodies could no longer contain their souls. Thus the Torah says "when they drew near to the L-rd (with such passion that) they died." And this was counted as a sin! For although a Jew must divest himself of material concerns,⁵ at the moment when he stands poised at the ultimate ecstasy of the soul, he must turn again to the work that the soul must do within a physical existence.

10 They "entered the Holy of Holies," the innermost reaches of the spirit, without thinking of their return to the outer world.
 They "did not wear the (priestly) garments." Their concern was to divest themselves of the world and to become purely spiritual. They forsook the necessary "garments" in which the word of G-d is clothed,⁸ the Mitzvot, the physical actions that sanctify a physical environment.

They "had no children" and "did not marry." That is, they did not fulfill G-d's command to "be fruitful and multiply" and to bring new souls into the world. They did the opposite. They withdrew their own souls from the world.

All their faults stemmed from a single misconception, that the Jew draws close to G-d by withdrawal instead of involvement. In fact, both are necessary. And that is why, at the point of the year when we are most powerfully taken out of the world—Yom Kippur—we begin the reading of the Torah from these verses, as a reminder of our ultimate task.

Chassidic thought¹⁰ develops this concept, stating that our love for G-d must involve two phases: ratzu, a powerful yearning for connection with Him, and shuv, a commitment to return and express G-d's will by making this world a dwelling for Him.¹¹

All the Torah's narratives have a teaching which is applicable to every Jew,¹⁴ not simply to the outstanding few. What, then, is the universal significance of the story of Nadab and Abihu? Surely not everyone can reach a level of ecstasy where one's life is in danger. A few need the warning; but what of the many?

As the *Or HaChayim* explains, Aharon's sons had reached an all-encompassing level of ratzu, a longing to cleave to G-d. This should have been followed by a turn toward shuv, expressing this bond in their lives.¹² Their sin¹³ was not the closeness they established with G-d, but

the fact that the connection did not bear fruit; they died without having expressed this bond in the realm of ordinary experience.¹⁴ For G-d's intention is that the deepest levels of love for Him be demonstrated in an appreciation for the G-dliness that inhabits every element of creation, and in serious efforts to enable this G-dliness to become manifest.

But every Jew is sometimes awakened to an intense religious experience, especially on Shabbat and the Festivals, more particularly during the Ten Days of Repentance,¹⁵ and above all on Yom Kippur. He is for a while taken out of his daily routine, his normal anxieties, and inwardly rises beyond his usual mental confines. It is at these times that he must remember that whatever he experiences when he enters this holy domain must be carried with him when he returns to his everyday world. He must not seek ecstasy for its own sake, but for the sake of the subsequent return. A religious experience must not be left as a memory; it must remain active in animating the whole of his life.

16 ע"ש שור-ה"ק ע"ב רב וזכר

והנה נתבוננה נא, מה מלמדים אותנו חז"ל בעמידה לפניו! גרסינן ביבמות קה, ב:

"ר' חייא ור' שמעון ב"ר הווי יתבי, פתח חד מינייהו ואמר המתפלל צריך שיתן עיניו למטה שנא' והיו עיני ולבי שם כל הימים וחד אמר המתפלל צריך שיכוון את לבו למעלה שנא' ונשא לבבנו אל כפים, אדהכי אתא ר' ישמעאל בר' יוסי לגבייהו אמר להו במאי עסקיתו אמרו ליה בתפלה. אמר להו כך אמר אבא המתפלל צריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה כדי שיתקיימו שני מקראות הלל".

ונמצינו למדים מרבנו יונה ע"ה, כי כשאדם עומד לפני אל בשמים, ובאמת, עליו בעצמו להתעלות עד כדי מחשבה שהוא עומד בשמים...

אולם, לחיות תמיד במחשבה זו ניתן רק למלאך ה', ור' יהודה אשר תמיד היתה אימתא דמאריה עליה התבטא עליו שמואל רבו ש"אינו ילוד אשה". ומעתה נבין המשך דברי רבנו יונה ע"ה:

"ולאחר שיגיע לזו המחשבה יחשוב ג"כ כאילו הוא עומד בבית המקדש שהוא למטה, מפני שע"ז תהיה תפלתו רצויה יותר לפני המקום".

19 והו' עיניו למטה משום והיו עיני ולבי שם כל הימים". מוכרח האדם לפעמים להתעלות עד "כאילו עומד בשמים", כי לולא זה לא ידע ולא ירגיש לעולם במוראות בוראו ית', אבל אחרי התעלות זאת עליו לרדת למטה, לארץ, ו"כאילו עומד בבית המקדש שהוא למטה", כאן בארץ. והגע בעצמך שוב: אותן העינים שהן סרסורי דחטא, שהעין רואה יופי העולם ותענוגיו והלב חומד אותם — אותן עינים תראינה את בית-המקדש של מטה, ואת האדם עומד בתוכו, וכל זה כאן בעולם — הרי אנו מוצאים את עצמנו בתוך עולם קדוש ובקרבת אלקים עלי אדמות, ונתעורר להיות גם עינינו ולבנו שם כל הימים! הן על ידיעה זו ועל מגמה זו נוכל ליסד את חיינו גם אחרי תום תפלתנו, וכשהגענו על ידי התפלה לנקודה זו של קדושת העולם, באמת ראויה תפלתנו שתהיה רצויה יותר לפני המקום!

"צריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה, כלומר שיחשוב בלבו כאילו עומד בשמים ויסיר מלב: כל תענוגי העוה"ז וכל הנאות הגוף כענין שאמרו הקדמונים: כשתרצה לכוון — פשוט גופך מעל נשמתך!"

הרי זוהי הפשיטות האמורה בר"ה כמה דפשיט דעתיה טפי מעלי!

— והנה עד כה שמרנו בחיבור זה את הכלל, להביא רק דברים אשר ניתנו להשיג גם לבן-דורנו, אך דברי רבנו יונה בכאן הם לכאורה אמורים לקדמונים, ולא לנו, קטני הדורות הרחוקים מאד מפרישות והתפשטות הגשמיות. ברם, הגע בעצמך: הבורא ית' אינו מושג פילוסופי; אין להתקרב אליו ית' ע"י שעושים אותו ל"סוגיא" בנגלה או בנסתר. הוא ית' אש אוכלה, חי וקיים, נורא ומאיים. כל דברינו בפרק זה מכוונים לגלות אהון שומעת כי הבורא ית' חי כאז כן עתה, וגם על האדם בדרךנו להתקרב אליו. וברגע שהוא מתבונן בגדולתו של "אל בשמים", הרי הוא כאילו עומד בשמים ממש, רחוק מאד מהעולם הקטן ותענוגיו, נעלה מאד מעל לגוף והנא: תינו. הן אמת, גדול האדם מאד באותה שעה, ואין כאן מחשבה בעלמא אלא חויה פנימית שלא על נקל הגיע אליה, אך אין שום ספק בעולם כי גם האדם בדרךנו יכול לעלות אליה אם אמנם בקרבת הבורא הוא חפץ.

21 ולא עוד אלא במרכז הוידי ביה"כ עומדת ההכרה, כי באמת גם בעת החטא שחטאנו — לפניך היינו, אלא שלא ידענו, או התעלמנו, ועכשיו אנו מודים בזה, ותוורים בתשובה למצב זה "לפניך", ושם רצוננו לעמוד!
 * "לפניך" — כלומר: אני, האדם מישראל, עומד נוכח פניו ית', הוא ית' אומר לי "אנוכי", ואני אומר לו "אתה"!
 בינה זאת, אישי תלמיד-חכם! אם מעולם לא הודעוץ למשמעות הדבר שהקב"ה אומר אליך "אנוכי", ואם מעולם לא הודעוץ כשאמרת אליו ית' "אתה" — הרי מעולם לא עמדת לפני קונך ובוראך!

"אתה הבודלת אנוש מראש, ותכירוהו לעמוד לפניך": בעת נעילת השערים ביום הכפורים אנו עומדים על אמת זאת, כדי שתשמע יסוד ומטרה בכל אשר אנו עמלים במשך כל ימות השנה.
 "לעמוד לפניך" — להיותנו דבוקים בעבודתו ית', נוכח פניו ית'. כל חיינו — שאיפה ברורה לכך. וכבר כתב הגר"א (מובא בסידור הגר"א), כי מטעם זה תקנו ז"ל בברכת אשר יצר נוסח "אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך" — ללמד ולהודיע כי אף על הצרכים הבהמיים של גופנו משגיח הקב"ה מכסא כבודו, וממילא אין בכחם לפגוע את מגמתנו זו, ולהיפר, גם הגוף מתקדש על ידה.

22 *Passionate Judaism - R. Weiss*

However, as in everything else in life, we should begin slowly. Perhaps we can begin by just really focusing our attention on thinking of Hashem each and every time we mention His name! [This is one of the reasons we do not *shuckle* (shake) the lulav when we say Hashem's name during Hallel. We make sure to desist from any activity which might distract us from concentrating on His holy name.] Instead of mumbling *Boruch atah Hashem* blindly and without any authentic glimmer of recognition regarding the meaning behind the words, let us pause for a moment and acknowledge Hashem in each individual word.

23 *Let Us Make Man - R. Twerski*

The Talmud states that a person is obligated to say, "The world was created for me" (Sanhedrin 37a). Young or old, strong or frail, bright or dull, everyone has a reason for existence.

As with Shabbos, so with every day of the week. We arise and say *modeh ani*, a prayer of gratitude for providing another day of life: "I am proud and grateful to have the opportunity of fulfilling the Divine wish. As an individual, my unique purpose in existence could not be fulfilled by anyone else. Even all the great *tzadikim* and all the Torah luminaries from the beginning of creation to the end of time could not accomplish my singular mission in the world, else I would not be in existence. I have a value that transcends any that man can bestow upon me. It is not for me to logically understand my ultimate purpose, but as long as there is a breath of life within me, I have significance, I am worthwhile, and that should provide me with a great measure of self-esteem."

24 *ענין ה' - ר' טווערסקי*

"וידבר ד' אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'", פרשה זו נקראת ביה"כ"פ, ויע' בכאר היטב או"ח סי' תרכ"א שכ' בשם הזוהר הק' והאריז"ל, שהמצטער על מיתת בני אהרן ומוריד דמעות עליהם ביה"כ"פ, מוחלין לו כל עוונותיו, ובניו אינן מתים בחייו כע"ל. ויש להתבונן איך יכול אדם להצטער ולבכות על דבר שאירע לפני אלפי שנים.

25 ואף זהו הטעם להצטער על מיתת שני בני אהרן, שהעולם כולו נחבל ונפסד בחטונם, ורישומו של הפסד וחבלה זו שבעולם ניכר אף לאחר אלפי שנים, כי הפסד וחבלה כזה הוא חסרון אשר לא יוכל להמנות, ועל חסרון זה יש לבכות מרה ולהצטער עד מאד, והבכיה על זה היא תקון גדול לכפרת עונות ולהצלח בניו.

26 אי' בגמ' (חולין ע"א א') "ובלשון הזה אמר לי, חבל על בן עזאי שלא שימש את ר' ישמעאל", ופירש"י (שם ע ב') "חבל על בן עזאי, הפסד וחבלה היא בעולם, תלמיד ותיק כמותי אני בן עזאי שלא שימשתי את ר' ישמעאל וכו'". כשאדם מחמיץ את ההזדמנות להתפכח ולהחכים, לא רק לעצמו הפסיד, אלא הפסד וחבלה הוא בעולם, העולם כולו מתחבל ונפסד על ידו.

אותו בן עזאי שאמר (בכורות נ"ח א') "כל חכמי ישראל דומין עלי כקליפת השום" יעו"ש, נמצא גם ר' ישמעאל בכלל זה, מ"מ כיון שהיתה איזו נקודה בדרך לימודו של ר' ישמעאל שיכול הי' בן עזאי לקבלה הימנו אם הי' משמשו, ועכשיו שלא שימשו הפסיד ב"ע אותה, חס בן עזאי כי כל העולם כולו נחבל ע"י הפסד זה.

ואמנם זו תביעה נוראה מאת כל אחד ואחד מאתנו, כי מי עולה ומשיג את המעלה שיכול להגיע אליה, ואל יאמר אדם, אין בכוחי לפעול גדולות בחכמתי שניתנה לי, צא ולמד מה יכול "אדם" לפעול ועד היכן יכול להגיע.

29 *Torah Studies - Ed. R. Sacks*

The answer lies in how a person begins his spiritual journey. If he sets out with the intention of satisfying his *own* desires, however exalted they are, he will not wish to turn back from his private ecstasy to the needs of the world. But if he sets out in obedience to G-d's command, knowing that though "You shall love the L-rd your G-d... with all your might," nonetheless "He created (the world) not to be empty, he formed it to be inhabited," then within his ecstatic approach to G-d, the desire ultimately to return and sanctify the world will always be implicit.

27 חנה הנביאה ביקשה בתפלתה "ונתתה לאמתך זרע אנשים", ואחז"ל (ברכות לא ב') "זרע מובלע בין אנשים וכו' לא חכם ולא טיפש" יעו"ש.
 28 ומוכח להדיא מן הכתוב כי תפלתה נתקבלה במילואה, שכן אמרה חנה אח"כ "אל הנער הזה התפלתי ויתן ד' את שאלתי אשר שאלתי מעמו" (שמו"א א' כז), שמואל הנביא השקול כנגד משה ואהרן הוא בבחינת "לא חכם ולא טיפש". נמצא שבכדי להיות "שמואל הנביא" מסוגל אף ה"מובלע בין אנשים לא חכם ולא טיפש", שאינו מתבלט מתוך שאר הבריות וגם אינו "חכם" מלידה, אף הוא בכוחו להגיע למעלת שמואל הנביא.

פרשה שלמה בתורה, היא פרשת קדושים (ויקרא יט), מלמדת אותנו מה כוונת רבשי"ע בעניין הקדושה: "דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם. איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו... אל תפנו אל האלילים... לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תקט... לא תגנוב ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו... לא תעשק את רעך ולא תגול. לא תליו פגלת שכיר אתך עד בקר. לא תקלל חרש ולפני ענר לא תתן מכשולי. הנה ציוויי הקדושה ואזהרותיה מנומקים בפרשת הקדושה הזו במלים: "ויראת מאלהיך אני ה'" - ללמדנו, שקדושה אין משמעה עניין קשה באופן מיוחד אלא הליכה בדרך שקטה ועקבית של שמירת פרוטים. הקדושה היא תוצאה של יראה. הקדושה אומרת כך: האדם חי עלי אדמות ואינו צריך כלל לטפס במעלה הר האלקים. האדם צריך להלך בארצות החיים וכדעת תמיד כי מורא שמים עליו.

לפני "קדיש על ארעא" נאמר "קדיש בשמי מרומא עילאה" - כלומר: על האדם לדעת, שהעולם מתנהג על ידי דיין, על פי דין אמת, ולפניו יצטרך ליתן דין וחשבון על מעשיו. אם יודע האדם "קדיש על ארעא" ו"קדיש משמי מרומא עילאה" חזקה עליו, שיראה עצמו אף אחראי לעתיד, ל"קדיש לעלם ועלמי עלמאי".

41 אדם מנשראל חייב לבנות את עתידו היהודי הרוחני. עליו להיות מוכן שיישאל ביום הדין: מה עשית לעתיד היהדות? האם התקנת את עצמך וציפית לגאולתה? אם הוא חי ונהנה מן החיים בחשבון, כשמורא שמים עליו, ושוקד על עתיד יהדותו, הבי חיינו הם חיי קדושה.

42 Vayikra - ch. 19

23 When you shall come to the land and you shall plant any food tree, you shall treat its fruit as forbidden; for three years they shall be forbidden to you, they shall not be eaten. 24 In the fourth year, all its fruit shall be sanctified to laud HASHEM. 25 And in the fifth year you may eat its fruit - so that it will increase its crop for you - I am HASHEM, your God.

43 Artscroll - Shema Chumash Ramban

suggests a reason for the prohibition. The first fruits of a tree should be used for the holy purpose of praising and thanking God. Since the first three years' fruits are not yet mature enough to be worthy for that purpose, the Torah ordains that none of the fruit may be used until the fourth year.

24. קדיש - Shall be sanctified. This word teaches that רביעי, fourth-year fruit, is treated like the second tithe; it must be safeguarded against contamination and eaten in Jerusalem. If the owner lives outside the Holy City, he may redeem the fruit for money, which he must bring to Jerusalem and use to buy food, which he and his guests will eat there (Rashi; Sifra).

25. להוסיף לכם תבואתו. - So that it will increase its crop for you. In the merit of observing the commandment to deprive yourself of the profits and enjoyment of your crops for four years, your future crops will be increased (Rashi; Sifra).

44

This verse refers to the reward for not eating the produce of fruit-trees for the first three years, and for bringing fourth-year fruit to be eaten in Jerusalem. The phrase which the Torah uses, "that it may yield more richly to you its increase," indicates that the purpose of the commandments about the first four years' fruit is so that the fifth year should see a particularly prolific crop.

46

In the light of this story we can see why the most precious fruit is not that of the fourth year—even though it is called "holy" (that is, set aside, withdrawn) and it is to be eaten only within the walls of Jerusalem; and why it is the fifth year fruit, which could be eaten anywhere by anyone.

When a Jew recognizes that even fruit which is not "holy" depends on the blessing of G-d; when he sees with his own eyes that the land "yields more richly its increase" because of G-d; and when he offers praises for these things, then he brings the "You," the essence of G-d, which is "holy" and beyond all finitude, to "inhabit" the world as His dwelling-place, thus bringing the entire creation to its true fulfillment.

45 Torah Thoughts - Ed. R. Sacks

The answer is that the whole purpose of creation was to make for G-d a "dwelling-place in the lower world." This world was to be transformed into a habitation for G-d.

How is this dwelling-place built? Not, primarily, through learning or through thanks to G-d for the opportunity to learn. Study involves the "G-dly soul" of the Jew, the highest part of his nature. But thanksgiving for food, for money, for health—these involve a sanctification of the body, of natural desires and physical needs. When a Jew recognizes even these as the gift of G-d then he has truly admitted G-d into the "lower world."

47

ויראה עוד לומר דהנה ענין נטיעות שנוטעין יחור בארץ ובאמצעות היחור הזה מוציאה הארץ הפרי שהוא טמון בארץ בכח ולא בפועל, חולת היחור הי' כח הפרי עלה בתחתו ולא ראה אור, כן דוגמא זו האדם, כי האדם עץ השדה וטמון באדם כחות נפלאים, אך הם בכח ולא בפועל, כדמיון כח הפרי בארץ, שאין בארץ לא טעם ולא ריח, כן הם כחות האדם שטמונים בקרבו, אך באמצעות התורה, שהיא כמו נטיעה באדם, כמו שאנו אומרים וחיי עולם נטע בתוכנו, מוציא כחותיו לפועל, חולת התורה אפי' יתיגע כל היום לקבוע בעצמו מדות טובות ויתעורר עצמו באהבה ויראה אינו כלום. והו שרמו שיתעסקו במטע תחילה, היינו עסק התורה, ואח"כ יוציא פירות הם מדות טובות ואהבה ויראה: